

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ
អគ្គនាយកដ្ឋានកសិកម្ម
នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍កសិកម្ម

ការគ្រប់គ្រងសហគមន៍កសិកម្ម

សៀវភៅសម្រាប់បណ្តុះបណ្តាលសមាជិក ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនិងគណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យ
ដែលផ្តោតសំខាន់លើការបង្កើនសមាជិកភាពនិងប្រាក់កាតហ៊ុន
នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

រៀបចំដោយ៖ គម្រោងបង្កើតសហគមន៍កសិកម្មកម្ពុជាដែលតម្រង់ទិសដៅទៅលើការធ្វើជំនួញ (BPAC)

ខែសីហា ឆ្នាំ២០១៦

ការគ្រប់គ្រងសហគមន៍កសិកម្ម

បោះពុម្ពផ្សាយ៖ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១៦

បោះពុម្ពដោយ៖ នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍កសិកម្ម នៃអគ្គនាយកដ្ឋានកសិកម្ម (MAFF)

គម្រោងបង្កើតសហគមន៍កសិកម្មកំរុងដែលតម្រង់ទិសដៅទៅលើការធ្វើជំនួញ (BPAC)

អាសយដ្ឋាន៖ # ៥៤បេ/៤៩អេហ្វ ផ្លូវលេខ ៣៩៥-៦៥៦ សង្កាត់ទឹកល្អក់ ៣ ខ័ណ្ឌទួលគោក រាជធានីភ្នំពេញ

ប្រទេសកម្ពុជា

ទូរស័ព្ទ៖ (០២៣) ៨៨៣ ៤២៧ ទូរសារ៖ (០២៣) ៨៨៣ ៤២៧

© គម្រោងបង្កើតសហគមន៍កសិកម្មកំរុងដែលតម្រង់ទិសដៅទៅលើការធ្វើជំនួញ (BPAC)

អារម្ភកថា

សហគមន៍កសិកម្មនៅទូទាំងពិភពលោក បាននិងកំពុងចូលរួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់ នៅក្នុងការផ្គត់ផ្គង់ស្បៀង។ សហគមន៍ បានផ្តល់ជាការងារនិងប្រភពប្រាក់ចំណូលដល់កសិករនិងជនដទៃផ្សេងទៀតដែលពឹងផ្អែកលើកសិកម្ម។ សហគមន៍កសិកម្មប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពលើគោលដំហែរពីរគឺភាពសកម្មនិងភាពចេះដឹងរបស់សមាជិក និងដើមទុនគ្រប់គ្រាន់។ សមាជិកនិងដើមទុនច្រើន ជាកត្តាធ្វើឱ្យសហគមន៍កសិកម្មទទួលបានភាពជោគជ័យ។ សហគមន៍គ្រប់ប្រភេទទាំងអស់នៅទូទាំងពិភពលោកបានទទួលនូវភាពជោគជ័យក៏ព្រោះតែមានការចូលរួមប្រើប្រាស់ពីសមាជិក។ កំរិតខ្ពស់នៃការប្រើប្រាស់ អាចជាការចូលរួមយ៉ាងសកម្មរបស់សមាជិក ការបង្កើនទុននិងទុនដែលមានស្រាប់នៅក្នុងសហគមន៍កសិកម្ម។

តាមការកត់សម្គាល់បានបង្ហាញថាសមាជិកសហគមន៍កសិកម្មភាគច្រើនជាកសិករក្រីក្រដែលពុំមានថវិកានិងឧបករណ៍គ្រប់គ្រាន់ ក្នុងការប្រកបការងារកសិកម្មដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ និងដោយធនធានរបស់ខ្លួនផ្ទាល់។ កសិករជាអ្នកមាន អាចគ្រប់គ្រងការប្រកបរបរកសិកម្មបាន ដោយពួកគេអាចទិញម៉ាស៊ីនកសិកម្ម បង្កើតហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធ និងជួលមនុស្សដើម្បីគាំទ្រដល់ការធ្វើកសិកម្មបាន។ កសិករជាអ្នកមាន អាចរៀបចំបរិក្ខារធារាសាស្ត្រក៏ដូចជាការកែលម្អដីដោយខ្លួនឯងបានប៉ុន្តែកសិករប្រភេទនេះ គឺមានតិចតួច ហើយក៏មិនមាននៅក្នុងគ្រប់ប្រទេសដែរ ។

កសិករនៅក្នុងប្រទេសដែលមានប្រាក់ចំណូលទាប និងកសិករដែលមិនមានធនធានហិរញ្ញវត្ថុគ្រប់គ្រាន់ជាទូទៅចូលរួមក្នុងសហគមន៍កសិកម្មដើម្បីទទួលបានការគាំទ្រ ដោយពួកគេអាចទទួលបានប្រាក់កម្ចីសម្រាប់ការកែលម្អដី ការទិញធាតុចូល ការច្រូតកាត់ ឃ្នាំង និងការដឹកជញ្ជូន។ ពួកគេអាចគ្រប់គ្រងកំលាំងពលកម្មសម្រាប់ការប្រកបរបរកសិកម្ម។ ហេតុដូច្នេះសហគមន៍កសិកម្ម បានឈរនៅក្បែរសមាជិកនិងផ្តល់នូវការគាំទ្រគ្រប់គ្រាន់និងទាន់ពេលវេលាដល់ពួកគាត់ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគាត់នូវប្រាក់កម្ចីទាន់ពេលវេលា និងបង្កើតជាហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធកសិកម្មសម្រាប់ពួកគាត់។ ហេតុដូច្នេះសហគមន៍កសិកម្ម គួរតែមានសក្តានុពលដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់សមាជិករបស់ខ្លួន។ ចំណែកឯសមាជិកវិញត្រូវចូលរួមគ្រប់សកម្មភាពរបស់សហគមន៍កសិកម្ម ដើម្បីធានាសុវត្ថិភាពនៃសេវាកម្មរបស់សហគមន៍កសិកម្មរបស់ពួកគេ។

ការចូលរួមរបស់សមាជិក គឺជាកត្តាសំខាន់ចំពោះគ្រប់សហគមន៍កសិកម្មទាំងអស់។ ការចូលរួមនៅក្នុងទីនេះ គឺសំដៅទៅលើការចូលរួមនៅក្នុងផ្នែករចនាសម្ព័ន្ធ ការគ្រប់គ្រង និងហិរញ្ញវត្ថុ។ វាគឺជាការចាំបាច់ដែលសមាជិកត្រូវចូលរួមគ្រប់ការប្រជុំ។ សមាជិក ចូលរួមក្នុងសកម្មភាពប្រជាធិបតេយ្យ ដូចជាការបោះឆ្នោតជ្រើសរើសបុគ្គលត្រឹមត្រូវជាក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនិងគណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យ។ សមាជិក គួរតែ

មានសេរីភាពក្នុងការសាកសួរនិងធ្វើការស្នើសុំក៏ដូចជាការអង្កេតពីការប្រជុំ។ សមាជិកគួរតែធ្វើការស្នើសុំ ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរលក្ខន្តិកៈនិងបទបញ្ជាផ្ទៃក្នុងនិងផ្នែកផ្សេងៗទៀតក្នុងការគ្រប់គ្រង។ ថ្នាក់ដឹកនាំសហគមន៍ កសិកម្មមិនអាចប្រើអំណាចដើម្បីត្រួតត្រាសមាជិកនោះទេគឺថាសមាជិកមានសិទ្ធិសេរីភាពនិងឯករាជ្យ ។

សហគមន៍កសិកម្មនិងសមាជិកនៅក្នុងប្រទេសទាំងអស់ ត្រូវការឥណទានដើម្បីប្រកបរបរកសិកម្ម។ សហគមន៍ កសិកម្ម ប្រើប្រាស់ដើមទុនរបស់សហគមន៍និងប្រាក់កម្ចីពីខាងក្រៅ ដើម្បីផ្តល់ឥណទានដល់សមាជិក ។ ហេតុដូច្នោះ សហគមន៍កសិកម្ម គួរតែបង្កើតនូវដើមទុននិងមូលនិធិដទៃទៀតក្នុងកំរិតខ្ពស់ ដើម្បីមាន លទ្ធភាពផ្តល់ឥណទានដល់សមាជិក ដែលជាឥណទានរយៈពេលខ្លីឬមធ្យម ក្នុងអត្រាការប្រាក់មួយសម ស្រប។ ការប្រាក់នៃឥណទានសហគមន៍នៅក្នុងប្រទេសមួយចំនួននៅក្នុងពិភពលោក គឺទាបជាងអត្រា ការប្រាក់ទីផ្សារ។ ហេតុដូច្នោះ សហគមន៍កសិកម្ម គួរតែបង្កើតនូវដើមទុនក្នុងកំរិតសមរម្យដោយប្រើវិធី បង្កើនប្រាក់ភាគហ៊ុននិងមូលនិធិផ្សេងៗទៀត។ សហគមន៍កសិកម្មទាំងនេះ គឺមិនមែនជា សហគ្រាស ដែលផ្តល់ប្រាក់កម្ចីតែមួយមុខនោះទេ។ សហគមន៍កសិកម្ម មិនអាចនិងមិនគួរប្រើប្រាស់ដើមទុនទាំងអស់ សម្រាប់ឥណទានទេ។ ទាំងនេះគឺខុសគ្នាពីក្រុមអ្នកផ្តល់ប្រាក់កម្ចីឯកជន។ សហគមន៍កសិកម្ម មិនកេង ចំណេញពីសមាជិកដូចអ្នកផ្តល់ប្រាក់កម្ចីមួយចំនួននោះទេ។ សហគមន៍កសិកម្ម ផ្តល់សេវាកម្មឥណទាន ដែលមានភាពត្រឹមត្រូវនិងសុវត្ថិភាពដល់កសិករជាសមាជិក។

ហេតុដូច្នោះ សហគមន៍កសិកម្មត្រូវតែបង្កើនប្រាក់ភាគហ៊ុននិងត្រូវរក្សាមូលនិធិពីប្រភពផ្សេងៗ ដូចជា រដ្ឋាភិបាល ធនាគារសហគមន៍។ល។ ថវិកា អាចត្រូវបានប្រមូលពីការដាក់បញ្ញើសន្សំដោយស្ម័គ្រចិត្តនិង ជាកាតព្វកិច្ចពីសមាជិក ជាមួយនឹងការសងត្រលប់វិញដោយក្តីទុកចិត្ត។ វាគួរតែចាំក្នុងចិត្តថាសហគមន៍ កសិកម្ម មិនមែនជាសហគ្រាសផ្តល់ប្រាក់កម្ចីនោះទេ គឺថាសហគមន៍កសិកម្ម គឺជាស្ថាប័នស្របច្បាប់ និងផ្តល់ប្រាក់កម្ចីក្នុងអត្រាការប្រាក់សមស្រប ដោយមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ពីអត្រាការប្រាក់ទីផ្សារឡើយ។ ឥណទានដែលត្រូវបានពង្រីក ត្រូវតែសងត្រលប់មកវិញជាមួយនឹងការប្រាក់គ្រប់ចំនួននិងទាន់ពេលវេលា សម្រាប់បន្តឥណទានទៅមុខទៀត។

ហេតុដូច្នោះ សហគមន៍កសិកម្ម ត្រូវតែផ្តល់សេវាកម្មបន្ថែមដល់សមាជិករបស់ខ្លួនដូចជាទីផ្សារផលិតផល របស់សមាជិក ផ្គត់ផ្គង់ធាតុចូលកសិកម្មនិងតម្រូវការប្រចាំថ្ងៃ និងដំបូន្មានបច្ចេកទេសកសិកម្ម ក្រៅពីសេ វាកម្មឥណទាន។ ការផ្តល់ប្រាក់កម្ចីពីដើមទុនផ្ទាល់របស់សហគមន៍ គឺមិនមែនជាមុខងារតែមួយរបស់ សហគមន៍កសិកម្មទេ។ សហគមន៍កសិកម្ម គឺមិនមែនជាអ្នកផ្តល់ប្រាក់កម្ចីនោះទេ។ ពួកគេ ផ្តល់ប្រាក់កម្ចី ដល់សមាជិកដោយបង្កើនធនធានពីប្រភពផ្សេងៗហើយធនធានទាំងនេះ គឺត្រូវចំណាយថវិកា(ក្នុង ទម្រង់ជាការប្រាក់) ។

គោលបំណងសំខាន់របស់សៀវភៅនេះ គឺដើម្បីជួយដល់មន្ត្រីទទួលបន្ទុកក្នុងការអភិវឌ្ឍសហគមន៍កសិកម្ម និង មន្ត្រីរបស់សហគមន៍កសិកម្ម ឱ្យមានលទ្ធភាពពន្យល់ដល់សមាជិកសហគមន៍កសិកម្មនូវសារៈសំខាន់នៃ ការបង្កើនសមាជិកភាពនិងប្រាក់ភាគហ៊ុន។ សមាជិកភាពសហគមន៍កសិកម្មគឺបានមកពីសហគមន៍រស់ នៅដែលសហគមន៍តាំងនៅ ។

វាក៏ត្រូវតែចងចាំដែរថា គ្រប់ៗគ្នារួមមានសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនិងគណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យ ក្រុមអ្នក អភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ ថែមទាំងមន្ត្រីដែលទទួលបន្ទុកក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍កសិកម្ម គួរតែជំរុញលើក ទឹកចិត្តដល់សហគមន៍កសិកម្មក្នុងការបង្កើនដើមទុន ។ ដើមទុន ប្រៀបបានជាទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយវាមិនគួរត្រូវ បានទុកដើម្បីផ្តល់ជូនក្នុងចំណោមសមាជិកដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ ។ សេចក្តីសម្រេចក្នុងការប្រើ ប្រាស់ដើមទុនត្រូវតែធ្វើឡើងដោយសមហេតុផល។ ដើមទុនប្រមូលបានគឺមិនមែនសម្រាប់តែផ្តល់ប្រាក់ កម្ចីនោះទេ ។

គោលការណ៍ទី៣ នៃគោលការណ៍គ្រឹះរបស់សម្ព័ន្ធសហករណ៍អន្តរជាតិ បានចែងថាសមាជិកជាទូទៅ ទទួលបានប្រាក់ភាគលាភមានកំណត់ បើសិនជាមាន ចំពោះដើមទុនដែលបានចូលរួមក្នុងលក្ខខណ្ឌជា សមាជិកភាព។ សមាជិក បែងចែកប្រាក់ចំណេញទៅតាមគោលបំណងដូចខាងក្រោម៖ ការអភិវឌ្ឍ សហគមន៍ ដោយបង្កើតជាមូលនិធិបម្រុងដែលជាផ្នែកមិនអាចបែងចែក ការផ្តល់ប្រាក់លើកទឹកចិត្ត សមាជិកដោយសមាមាត្រទៅនឹងការប្រតិបត្តិការជំនួញជាមួយសហគមន៍ និងការគាំទ្រសកម្មភាពផ្សេងៗ ទៀត ដែលបានសម្រេចដោយសមាជិក។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃគោលគំនិតនេះ សហគមន៍កសិកម្ម ត្រូវរក្សា ទុកប្រាក់ចំណេញមួយចំនួនដែលទទួលបានពីការប្រកបមុខរបរក្នុងសហគមន៍ ដោយមិនត្រូវផ្តល់ប្រាក់ ភាគលាភក្នុងអត្រាខ្ពស់ពេកដល់សមាជិកឡើយហើយត្រូវប្រើប្រាស់នៅក្នុងផ្លូវត្រូវជាមួយនឹងមូលនិធិផ្សេងៗ ទៀត (ប្រាក់ភាគហ៊ុន ប្រាក់បញ្ញើសន្សំ និងមូលនិធិផ្សេងៗទៀត) ដោយមិនត្រូវទុកសម្រាប់ជាប្រាក់កម្ចី ទាំងស្រុងឡើយ និងមិនបានទុកអ្វីសោះជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់សហគមន៍កសិកម្មនោះទេ។

ដោយមានប្រាក់លើកលើកទឹកចិត្ត សមាជិកជាច្រើននៅក្នុងសហគមន៍ជនបទ នឹងមានចំណាប់អារម្មណ៍ ចង់ក្លាយជាសមាជិកសហគមន៍កសិកម្ម ហេតុដូច្នោះ សមាជិកគួរតែត្រូវបានណែនាំអំពីអត្ថប្រយោជន៍ ដែលសហគមន៍កសិកម្មអាចផ្តល់ឱ្យបាន។ ដូចគ្នានេះដែរ សមាជិក នឹងត្រូវទិញភាគហ៊ុនដើម្បីទទួលបាន ផលប្រយោជន៍ពីសេវាកម្ម ហេតុដូច្នោះ មន្ត្រីដែលទទួលបន្ទុកក្នុងការអភិវឌ្ឍសហគមន៍កសិកម្ម គួរតែផ្តល់ ការពន្យល់អោយបានច្បាស់លាស់ពីអត្ថប្រយោជន៍ក្នុងការចូលជាសមាជិករបស់សហគមន៍កសិកម្ម និង ជំរុញប្រជាកសិករឱ្យចូលរួមនៅក្នុងសហគមន៍កសិកម្មរបស់ពួកគេ។

មន្ត្រីដែលទទួលបន្ទុកក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍កសិកម្ម និងមន្ត្រីរបស់សហគមន៍កសិកម្ម ត្រូវតែយល់
អោយច្បាស់ពីរចនាសម្ព័ន្ធគ្រប់គ្រងរបស់សហគមន៍កសិកម្ម។ ពួកគេគួរតែយល់ដឹងអំពីគុណសម្បត្តិនៃ
មុខរបរឥណទាននិងមុខរបរដទៃផ្សេងទៀតរបស់សហគមន៍កសិកម្ម ដែលមានភាពខុសគ្នាពីសហគ្រាស
ឯកជន។

យើងសង្ឃឹមថាអ្វីដែលបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅនេះ នឹងក្លាយជាធាតុចូលសម្រាប់មន្ត្រីដែលទទួលបន្ទុកក្នុង
ការអភិវឌ្ឍសហគមន៍កសិកម្ម ថ្នាក់ដឹកនាំ និងសមាជិករបស់សហគមន៍កសិកម្មសម្រាប់យកទៅ
ប្រើប្រាស់។

Masahiro Matsuda
Daman Prakash

កំណត់ចំណាំសម្រាប់អ្នកប្រើប្រាស់សៀវភៅនេះ

សៀវភៅនេះ មានបំណងបង្កើតការយល់ដឹងដល់សមាជិកនិងថ្នាក់ដឹកនាំសហគមន៍កសិកម្ម ជាមួយនឹងគំនិតក្នុងការបង្កើនចំណាប់អារម្មណ៍ និងការចូលរួមសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងសហគមន៍កសិកម្ម។ ហេតុដូច្នោះសៀវភៅមួយនេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើងជាឯកសារសម្រាប់បង្រៀន ។

ខ្លឹមសារដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅនេះ គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនិងផ្តោតសំខាន់លើកសិករដែលជាសមាជិកសហគមន៍កសិកម្ម។ កសិករដែលជាសមាជិក គួរតែដឹកនាំសហគមន៍កសិកម្មរបស់ពួកគេជាលក្ខណៈប្រជាធិបតេយ្យ។ សហគមន៍កសិកម្មទាំងនេះ គួរតែមានលទ្ធភាពផ្តល់ជូនសមាជិកនូវសេវាកម្មសំខាន់ៗសម្រាប់គាំទ្រដល់ការងារ។ ជាការពិតណាស់ សេវាកម្មឥណទាន គឺមានសារៈសំខាន់ ប៉ុន្តែមិនត្រូវប្រើប្រាស់ដើមទុនរបស់សហគមន៍កសិកម្មផ្ទាល់ទាំងអស់នោះទេ។ ដើមទុនរបស់សហគមន៍ គួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់សម្រាប់សេវាកម្មផ្សេងទៀតផងដែរ។ បញ្ហានេះ ត្រូវតែបញ្ជាក់នៅក្នុងអំឡុងពេលបណ្តុះបណ្តាល។

ហេតុដូច្នោះ អ្នកប្រើប្រាស់សៀវភៅនេះ គួរតែអានខ្លឹមសារដោយយកចិត្តទុកដាក់ ទើបពួកគេយល់ពីគំនិតនិងដំណើរការនៃសហគមន៍កសិកម្ម។ ពួកគេ គួរតែយល់ឱ្យបានច្បាស់ថា សហគមន៍កសិកម្ម មិនមែនជាភ្នាក់ងារផ្តល់ប្រាក់កម្ចីតែមួយនោះទេ វាមានមុខងារជាច្រើនផ្សេងទៀត។ ខ្លឹមសារសៀវភៅនេះ អាចត្រូវបានបែងចែកជា២ផ្នែកគឺ ទី(១) ការផ្តល់ព័ត៌មានដល់សមាជិក និងទី(២) ការជំរុញសមាជិកសហគមន៍កសិកម្មដើម្បីធ្វើការស្នើសុំអំពីសេវាកម្មនានារបស់សហគមន៍កសិកម្ម។

សេចក្តីសង្ខេប គួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់សិក្ខាកាមនៅចុងបញ្ចប់នៃកម្មវិធីបង្រៀន។ សិក្ខាកាម អាចជាសមាជិកសហគមន៍កសិកម្មរួមទាំងសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាភិបាលផងដែរ។

មន្ត្រីដែលទទួលបន្ទុកក្នុងការងារអភិវឌ្ឍសហគមន៍កសិកម្មត្រូវតែពន្យល់កសិករ និង ការផ្តល់ប្រាក់កម្ចីគឺមិនមែនជាគោលបំណងរបស់សហគមន៍កសិកម្មតែមួយនោះទេ ហើយការផ្តល់ប្រាក់ភាគលាភជូនដល់សមាជិក ត្រូវតែមានកំណត់ ដើម្បីបង្កើនដើមទុនរបស់សហគមន៍កសិកម្ម ដើម្បីវិនិយោគនៅក្នុងមុខរបរថ្មីនិង/ឬ មុខរបរមានស្រាប់ដែលអាចផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់សមាជិក។ ការកំណត់ការប្រាក់ស្នើឬខ្ពស់ជាងអត្រាការប្រាក់ទីផ្សារ គឺមិនមែនជាគោលបំណងរបស់សហគមន៍កសិកម្មនោះទេ។

